

Arrest

nr. 207 961 van 21 augustus 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten DESENFANS C. en RECKER A.-C.
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 29 maart 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 juni 2018.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaten C. DESENFANS en A.C. RECKER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. (Oud) Artikel 57/6/1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidde als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen is bevoegd om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.”

Deze bepaling werd *mutatis mutandis* ondergebracht in artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet (BS 12 maart 2018):

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 tot uitvoering van het (oude) artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, in overweging te nemen, thans gegronde te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3. Het is in dit geval duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, zijnde Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in haar hoofde geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is.

4.1. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoekster geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in haar specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij voor de door haar aangehaalde problemen met haar ex-partner R. evenals voor eventuele problemen met haar familie, of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië, geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst voor haar sprake zou zijn van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De commissaris-generaal verwijst in dit verband naar informatie waarover hij beschikt omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië en is op grond hiervan de mening toegedaan dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Verzoekster beperkt zich immers louter tot het uiteenzetten van enkele theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het tegenspreken van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In zoverre verzoekster (verwijzende naar o.a. het rapport "Pays "sûr": Un déni du droit d'asile" van AEDH, EuroMed Droits en FIDH van mei 2016) kritiek uit op het feit dat Albanië in de lijst van veilige landen van herkomst werd opgenomen en lijkt voor te houden dat Albanië niet als een veilig land kan worden bestempeld, wijst de Raad er op dat het niet tot zijn bevoegdheid behoort om zich uit te spreken over de inhoud, juistheid en rechtsgeldigheid van de lijst van veilige landen van herkomst, die werd vastgelegd bij het koninklijk besluit van 17 december 2017 tot uitvoering van het (oude) artikel 57/6/1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst (cf. RvS 4 juli 2017, nr. 12.496 (c)). Uit de bewoordingen van (oud) artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet blijkt voorts dat een land van herkomst pas als veilig wordt beschouwd na een grondig onderzoek waarin met verscheidene en strikt omliggende criteria rekening wordt gehouden. Bovendien betreft het een weerlegbaar vermoeden. Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming niet in overweging wordt genomen. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de asielzoeker geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn asielaanvraag niet in overweging worden genomen (thans ongegrond worden verklaard), hetgeen in de bestreden beslissing wordt vastgesteld.

Waar verzoekster, die als bijlage aan haar verzoekschrift een artikel voegt van 29 oktober 2014 getiteld "Le Conseil d'Etat retire l'Albanie de la liste des pays sûrs", erop wijst dat de Raad van State in het verleden meermaals het koninklijk besluit met betrekking tot de lijst van veilige landen van herkomst heeft vernietigd, merkt de Raad op dat recent de Raad van State bij arrest nr. 240.767 van 20 februari 2018 het beroep tot vernietiging van het koninklijk besluit van 3 augustus 2016 heeft verworpen, waardoor de vermelding van Albanië in de lijst van veilige landen werd bevestigd.

4.3. Verzoekster betwist en bekritiseert in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch ze ontkracht, noch weerlegt de motivering in de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal op goede grond het volgende vaststelt:

"Er dient immers opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw ex-partner R.(...) evenals eventuele problemen met uw familie – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient immers aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming, hetgeen hier niet het geval is. Uit uw verklaringen blijkt dat u tot op heden nog geen enkele poging heeft ondernomen om een klacht neer te leggen bij de politie in Albanië (CGVS, p. 8). Evenmin heeft u in het verleden ooit een beroep gedaan op de hulp en/of het juridische advies van een advoca(a)t(e) in Albanië (CGVS, p. 16-17). Zo diende u geen klacht in naar aanleiding van de mondelinge bedreiging die door uw broer R.(...) werd geuit. Gevraagd waarom u dit niet deed, verklaarde u dat zulke bedreigingen in Albanië normaal zijn en op dagdagelijkse basis gebeuren (CGVS, p. 19). Een dergelijke uitleg kan uw nalaten ter zake echter geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Gevraagd of u bij een eventuele terugkeer naar Albanië, in geval van (nieuwe) problemen met uw ex-partner R.(...) en/of problemen met uw familie, een beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten om u te beschermen, repliceerde u initieel dat dit niet mogelijk was omdat u bang bent in Albanië (CGVS, p. 16). Een dergelijke uitleg kan door het CGVS evenmin worden

weerhouden. Ook hier moet opgemerkt worden dat indien u bepaalde feiten niet kenbaar maakt aan de bevoegde autoriteiten, zij er vanzelfsprekend niet kunnen tegen optreden. Bovendien dient te worden gewezen op het feit dat u in Albanië op geen enkel moment problemen kende met de politie (CGVS, p. 8). Verder haalde u aan dat u in Albanië niet zou worden geholpen als u er een klacht zou gaan neerleggen, en dit omwille van de daar aanwezige corruptie (CGVS, p. 17). U verwees in dit verband naar de frequente nieuwsberichten die u hierover had gehoord in Albanië (CGVS, p. 17-18). Gepolst naar de mogelijkheid om, indien u zelf persoonlijk met dergelijke corruptie geconfronteerd zou worden, dit aan te kaarten bij hogere politionele of gerechtelijke autoriteiten in Albanië (met inbegrip van het Openbaar Ministerie en de Ombudsman), stelde u dat men daar niets gedaan krijgt als men geen kennissen heeft (CGVS, p. 17-18). Gevraagd naar waarop u zich baseerde, stelde u dat uw vriendin M.(...) geconfronteerd was geweest met een familiaal conflict tussen haar vader en haar nonkel over een grondeigendom, dat zij overal waren gaan aankloppen maar dat hun zaak nooit opgelost was geraakt (CGVS, p. 18). Uit niets blijkt echter dat deze ganse zaak niet op een correcte wijze door de bevoegde Albanese autoriteiten werd afgehandeld. Zo wist u vooreerst niet te zeggen welke stappen zij allemaal had ondernomen, maar verklaarde u louter dat er een rechtszaak was geweest (CGVS, p. 18). Bovendien gaf u aan dat in het kader van de rechtszaak besloten werd dat de grond aan geen van beide partijen toebehoorde, en dit omdat zij beiden niet over een eigendomsakte beschikten (CGVS, p. 18). Uit niets blijkt dan ook dat u persoonlijk ten gevolge van corruptie geen beroep zou uw school geld vroeg aan de leerlingen, is onvoldoende om a priori te stellen dat afdoende bescherming voor u in Albanië niet voorhanden zou zijn (CGVS, p. 17). Uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie blijkt immers dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt tevens dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anti-corruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.” (eigen onderlijning)

Verzoekster ontkent in haar verzoekschrift niet dat ze zich met betrekking haar problemen met en vrees voor enerzijds haar ex-partner en loverboy R.C. en anderzijds haar familie nooit tot de Albanese politie heeft gewend (om van haar problemen aangifte te doen en klacht neer te leggen). Ze liet blijkens haar verklaringen geheel na om haar problemen en de bedreigingen aan haar adres bij de Albanese autoriteiten aan te kaarten, net zoals zij ook verzuimde beroep te doen op bijvoorbeeld een advocaat of een in haar land van herkomst aanwezige (hulp)organisatie. Het is echter net de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen zijn belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht, kunnen zij hier, zoals ook de commissaris-generaal terecht opmerkt, vanzelfsprekend niet tegen optreden. Verzoekster betwist niet haar problemen niet bij haar autoriteiten te hebben gemeld.

Internationale bescherming kan evenwel slechts worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen bij verzoekster, zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast, allermindst

het geval is. Het is niet ernstig om, zoals verzoekster in haar verzoekschrift, zonder meer te stellen dat zijn/haar autoriteiten met betrekking tot de verklaarde vervolgingsproblemen geen (afdoende) hulp en/of bescherming kunnen of willen bieden, indien men nooit enige poging heeft ondernomen om die bescherming in te roepen. Gelet op haar totale verzuim de problematiek met haar ex-vriend en met haar familie aan te kaarten, berusten verzoeksters huidige (veeleer theoretische) argumenten in het verzoekschrift waarbij ze onder meer laat gelden dat “verzoekster geen doeltreffend en niet-tijdelijke bescherming kan verkrijgen” en dat “Het is dus, in casu, vastgesteld dat verzoekster geen bescherming kan verkrijgen van de Albanese autoriteiten tegen de daden van vervolging en/of tegen de bedreigingen die zij heet meegemaakt en die zij vreest in geval van terugkeer”, niet op enige eigen persoonlijke en concrete ervaringen, en missen deze blote beweringen dan ook elke grondslag en ernst.

Met haar huidige argumentatie omtrent o.a. corruptie bij en de gebrekkige werking van politie en justitie in Albanië en haar selectieve lezing van de informatie van het Commissariaat-generaal vevat in het administratief dossier toont verzoekster niet aan, en zij maakt voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Verzoekster maakt hiermee, gelet ook op wat voorafgaat, hoe dan ook geenszins aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde persoonlijke problemen, hulp en/of bescherming te bieden.

Waar verzoekster thans in haar verzoekschrift verwijst naar informatie omtrent bloedwraak in Albanië, is dit ter zake niet dienstig of nuttig aangezien er in haar geval geen sprake is van bloedwraak.

Uit niets blijkt derhalve, gelet op wat voorafgaat, en verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen met en vrees voor enerzijds haar ex-vriend en loverboy R.C. en anderzijds haar familie, in Albanië aan nationale bescherming ontbeert.

4.4. Een verwijzing naar algemene artikelen, zoals verzoekster naar die (als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegd) over o.a. mensenhandel, vrouwenlokkers en moderne seksslavernij/prostitutie in en gestuurd vanuit Albanië, en bedreigingen aan het adres van de Albanese procureur-generaal A.L. in 2016, volstaat, net als de algemene verwijzing naar (informatie omtrent) corruptie en gebreken bij de Albanese politie en justitie, niet om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, door louter naar algemene informatie te verwijzen en gelet ook op hetgeen voorafgaat, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

4.5. Daar waar verzoekster poneert te behoren tot een sociale groep, namelijk “de sociaal groep van de Albanese vrouwen, beschouwt als kwetsbaar” wijst de Raad er op dat, daargelaten of de door verzoekster omschreven groep als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De verzoeker om internationale bescherming moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu, gezien verzoekster niet aannemelijk maakt dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen en vrees aan nationale bescherming ontbreekt, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

4.6. Verzoekster maakt voorts kort en zeer algemeen gewag van haar slechte psychologische toestand, doch laat na enig (medisch) attest dienaangaande aan te brengen. Bovendien dient erop gewezen dat medische/psychische problemen op zich geen verband houden met de criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet.

4.7. Betreffende verzoeksters verwijzing naar rechtspraak van de Raad dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentwaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft individuele gevallen en heeft geen

precedentwaarde die bindend is. Elke asielaanvraag dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

4.8. Verzoekster voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

4.9. Waar verzoekster verwijst naar artikel 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat deze verdragsbepaling het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt. Verzoekster toont niet aan op welke wijze artikel 13 van het EVRM zou geschonden zijn, nu haar de mogelijkheid geboden wordt de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In de mate verzoekster gewag maakt van een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking 4 juni 2018, voert verzoekende partij aan dat zij geen effectieve bescherming kan krijgen en wijst zij er op dat er in Albanië zeer veel corruptie is enerzijds bij de politie anderzijds ook bij justitie. Voor het overige volhardt zij in de middelen van haar verzoekschrift.

Waar verzoekende partij aanvoert dat zij geen effectieve bescherming kan krijgen en er op wijst dat er in Albanië zeer veel corruptie is enerzijds bij de politie anderzijds ook bij justitie, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: "4.3. Verzoekster betwist en bekritiseert in haar

verzoekschrift op algemene wijze, doch ze ontkracht, noch weerlegt de motivering in de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal op goede grond het volgende vaststelt:

“Er dient immers opgemerkt te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft dat u voor de door u aangehaalde problemen met uw ex-partner R.(...) evenals eventuele problemen met uw familie – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient immers aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming, hetgeen hier niet het geval is. Uit uw verklaringen blijkt dat u tot op heden nog geen enkele poging heeft ondernomen om een klacht neer te leggen bij de politie in Albanië (CGVS, p. 8). Evenmin heeft u in het verleden ooit een beroep gedaan op de hulp en/of het juridische advies van een advoca(a)t(e) in Albanië (CGVS, p. 16-17). Zo diende u geen klacht in naar aanleiding van de mondelinge bedreiging die door uw broer R.(...) werd geuit. Gevraagd waarom u dit niet deed, verklaarde u dat zulke bedreigingen in Albanië normaal zijn en op dagdagelijkse basis gebeuren (CGVS, p. 19). Een dergelijke uitleg kan uw nalaten ter zake echter geenszins rechtvaardigen. De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden. Gevraagd of u bij een eventuele terugkeer naar Albanië, in geval van (nieuwe) problemen met uw ex-partner R.(...) en/of problemen met uw familie, een beroep zou kunnen doen op de Albanese autoriteiten om u te beschermen, repliceerde u initieel dat dit niet mogelijk was omdat u bang bent in Albanië (CGVS, p. 16). Een dergelijke uitleg kan door het CGVS evenmin worden weerhouden. Ook hier moet opgemerkt worden dat indien u bepaalde feiten niet kenbaar maakt aan de bevoegde autoriteiten, zij er vanzelfsprekend niet kunnen tegen optreden. Bovendien dient te worden gewezen op het feit dat u in Albanië op geen enkel moment problemen kende met de politie (CGVS, p. 8). Verder haalde u aan dat u in Albanië niet zou worden geholpen als u er een klacht zou gaan neerleggen, en dit omwille van de daar aanwezige corruptie (CGVS, p. 17). U verwees in dit verband naar de frequente nieuwsberichten die u hierover had gehoord in Albanië (CGVS, p. 17-18). Gepolst naar de mogelijkheid om, indien u zelf persoonlijk met dergelijke corruptie geconfronteerd zou worden, dit aan te kaarten bij hogere politionele of gerechtelijke autoriteiten in Albanië (met inbegrip van het Openbaar Ministerie en de Ombudsman), stelde u dat men daar niets gedaan krijgt als men geen kennissen heeft (CGVS, p. 17-18). Gevraagd naar waarop u zich baseerde, stelde u dat uw vriendin M.(...) geconfronteerd was geweest met een familiaal conflict tussen haar vader en haar nonkel over een grondeigendom, dat zij overal waren gaan aankloppen maar dat hun zaak nooit opgelost was geraakt (CGVS, p. 18). Uit niets blijkt echter dat deze ganse zaak niet op een correcte wijze door de bevoegde Albanese autoriteiten werd afgehandeld. Zo wist u vooreerst niet te zeggen welke stappen zij allemaal had ondernomen, maar verklaarde u louter dat er een rechtszaak was geweest (CGVS, p. 18). Bovendien gaf u aan dat in het kader van de rechtszaak besloten werd dat de grond aan geen van beide partijen toebehoorde, en dit omdat zij beiden niet over een eigendomsakte beschikten (CGVS, p. 18). Uit niets blijkt dan ook dat u persoonlijk ten gevolge van corruptie geen beroep zou uw school geld vroeg aan de leerlingen, is onvoldoende om a priori te stellen dat afdoende bescherming voor u in Albanië niet voorhanden zou zijn (CGVS, p. 17). Uit de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie blijkt immers dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt tevens dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een

besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anti-corruptiestrategie uitgewerkt, werd het wetgevend kader versterkt en werd een nationale coördinator voor corruptiebestrijding aangewezen. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.” (eigen onderlijning)

Verzoekster ontkent in haar verzoekschrift niet dat ze zich met betrekking haar problemen met en vrees voor enerzijds haar ex-partner en loverboy R.C. en anderzijds haar familie nooit tot de Albanese politie heeft gewend (om van haar problemen aangifte te doen en klacht neer te leggen). Ze liet blijkens haar verklaringen geheel na om haar problemen en de bedreigingen aan haar adres bij de Albanese autoriteiten aan te kaarten, net zoals zij ook verzuimde beroep te doen op bijvoorbeeld een advocaat of een in haar land van herkomst aanwezige (hulp)organisatie. Het is echter net de bedoeling van het indienen van een klacht om bescherming te verkrijgen tegen zijn belagers en eventuele verdere problemen die zij zouden kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht, kunnen zij hier, zoals ook de commissaris-generaal terecht opmerkt, vanzelfsprekend niet tegen optreden. Verzoekster betwist niet haar problemen niet bij haar autoriteiten te hebben gemeld.

Internationale bescherming kan evenwel slechts worden ingeroepen en verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke en realistische van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen bij verzoekster, zo stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast, allermist het geval is. Het is niet ernstig om, zoals verzoekster in haar verzoekschrift, zonder meer te stellen dat zijn/haar autoriteiten met betrekking tot de verklaarde vervolgingsproblemen geen (afdoende) hulp en/of bescherming kunnen of willen bieden, indien men nooit enige poging heeft ondernomen om die bescherming in te roepen. Gelet op haar totale verzuim de problematiek met haar ex-vriend en met haar familie aan te kaarten, berusten verzoeksters huidige (veeleer theoretische) argumenten in het verzoekschrift waarbij ze onder meer laat gelden dat “verzoekster geen doeltreffend en niet-tijdelijke bescherming kan verkrijgen” en dat “Het is dus, in casu, vastgesteld dat verzoekster geen bescherming kan verkrijgen van de Albanese autoriteiten tegen de daden van vervolging en/of tegen de bedreigingen die zij heet meegemaakt en die zij vreest in geval van terugkeer”, niet op enige eigen persoonlijke en concrete ervaringen, en missen deze blote beweringen dan ook elke grondslag en ernst.

Met haar huidige argumentatie omtrent o.a. corruptie bij en de gebrekkige werking van politie en justitie in Albanië en haar selectieve lezing van de informatie van het Commissariaat-generaal vevat in het administratief dossier toont verzoekster niet aan, en zij maakt voorts niet met concrete, valabele en objectieve elementen aannemelijk dat de informatie en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal omtrent de beschermingsmogelijkheden in Albanië onjuist zouden zijn en dat de Albanese autoriteiten geen redelijke maatregelen treffen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade die verzoekster zegt te vrezen. Verzoekster maakt hiermee, gelet ook op wat voorafgaat, hoe dan ook geenszins aannemelijk dat de Albanese autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om haar met betrekking tot haar verklaarde persoonlijke problemen, hulp en/of bescherming te bieden.

Waar verzoekster thans in haar verzoekschrift verwijst naar informatie omtrent bloedwraak in Albanië, is dit ter zake niet dienstig of nuttig aangezien er in haar geval geen sprake is van bloedwraak.

Uit niets blijkt derhalve, gelet op wat voorafgaat, en verzoekster maakt niet in concreto aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen met en vrees voor enerzijds haar ex-vriend en loverboy R.C. en anderzijds haar familie, in Albanië aan nationale bescherming ontbeert.

4.4. Een verwijzing naar algemene artikelen, zoals verzoekster naar die (als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegd) over o.a. mensenhandel, vrouwenlokkers en moderne seks-slavernij/prostitutie in en gestuurd vanuit Albanië, en bedreigingen aan het adres van de Albanese procureur-generaal A.L. in 2016, volstaat, net als de algemene verwijzing naar (informatie omtrent) corruptie en gebreken bij de Albanese politie en justitie, niet om aan te tonen dat men in zijn/haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade

zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier, door louter naar algemene informatie te verwijzen en gelet ook op hetgeen voorafgaat, in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X

Met een dergelijk algemeen betoog laat zij geheel na concrete en valabele gegevens aan te brengen die voorgaande vaststellingen in een ander daglicht plaatsen.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het volharden in de middelen van haar verzoekschrift, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 4 juni 2018 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig augustus tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS